

PEDRES I PUNXONS

Fa 5.000 anys, els sumeris van inventar una escriptura anomenada cuneiforme. Els sumeris vivien a Babilònia des del segle IV aC. La seva escriptura és alhora ideogràfica i fonètica. Els seus signes semblen tascons ("cuneus" en llatí) i d'aquí li ve el nom.

Tauleta d'argila

Els sumeris gravaven els signes amb una canya sobre tauletes de fang. Aquesta canya s'anomenava càlam i acostumava a estar feta de fusta.

Càlam

Els claus o tascons poden tenir diverses mides i posicions, i la direcció de la punta indica com s'han de llegir els signes, generalment d'esquerra a dreta, però també de dalt a baix.

Originalment, cada signe designava un objecte i més tard, aquest objecte va representar el seu so corresponent per acabar sent un element fonètic. El mateix signe fou adoptat per traduir idees molt més enllà que la primitiva. Aquest sistema el van heretar els accadis i s'estengué a l'Àsia anterior entre els hitties, a Canaan, a Fenícia i fins a Egipte. Assiris i babilonis el van continuar utilitzant, i d'ells passà als perses. Els darrers

documents cuneiformes coneguts daten ja de l'era cristiana. No es pogué desxifrar fins al segle XIX, gràcies a la còpia completa d'una inscripció trilingüe de Persèpolis.

Aquesta tauleta en forma de bola era la que es feia servir a les escoles.

Els jeroglífics

Tant els símbols cuneiformes com els jeroglífics tenen el seu propi grafisme. Els jeroglífics són vius i formen una mena de desfilada: figures humanes, déus, flors...

Amb el temps, els escribes van reduir la complexitat del sistema pictogràfic, tot combinant diversos dibuixos en un de sol.